

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.09.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **3348** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Терзиев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на В. Г. К., с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. М. Х., против Решение № 303/23.01.2025 г. по АНД № 13476/2024 г. на Софийски районен съд, 7-ми състав, с което е потвърден Електронен фиш № 4971623, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДВП, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП, на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100 лева.

В касационната жалба и в с.з. се сочи, че още преди връчването на ЕФ е изтекъл давностният срок по чл. 81, ал. 1, т. 5 от НК поради което счита, че е налице предпоставка за отмяна на ЕФ само на това основание. Иска се отмяна не решението на СРС и отмяна на ЕФ. В проведеното съдебно заседание жалбоподателя, редовно уведомен не се явява, представлява се от адв. Х., която поддържа жалбата, претендират се разноси за две съдебни инстанции.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен не се явява и не представлява. Не изразява становище по жалбата.

Представителят на СГП дава становище за основателност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, VII касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна.

На 09.06.2021 г. в 19:29 ч., жалбоподателят К. управлявал лек автомобил „Тойота Авенсис“, с рег. [рег.номер на МПС] и се движил в [населено място], по [улица]срещу А. на МВР, с посока на движение от [улица] А. М.. При ограничение на скоростта от 50 км/ч, валидно за движение на посоченото място, автомобилът, посочен по-горе, е засечен да се движи на посочения [улица] км/ч. Нарушението е установено с техническо средство - АТСС АКН САМ 81, записваща дата, час, място, скорост и регистрационен номер.

Въз основа на така посочените данни след установяване собственика на автомобила в лицето на жалбоподателя, на последния е издаден електронен фиш с № 4971623 от 09.06.2021 г., от СДВР за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, му е наложено наказание „глоба“ в размер на 100 лева.

Горната фактическа обстановка СРС е приел за установена въз основа на събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, а именно: снимков материал, протокол за използване на АТСС, протокол от проверка за изправност на техническо устройство и удостоверение за одобрен тип на процесното техническо средство, справка за собствеността на автомобила, схема на пътното платно, както и от останалите по делото писмени доказателства. Съдът е кредитирал изцяло приложените доказателства, тъй като те не съдържат противоречия и в своята съвкупност изграждат непротиворечиво фактите по делото.

За да постанови съдебния акт съдът е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано, предвид приобщените материали по делото.

Отхвърлил е доводите за наличие на погасителна давност, като намерил, че те са неоснователни, защото давността е четири години и половина от извършване на нарушението.

Приел е, че електронният фиш съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 от

ЗДвП, а именно: данни за териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението; за регистрационния номер на моторното превозно средство; за собственика, на когото е регистрирано превозното средство; описание на нарушението; нарушените разпоредби; размера на глобата и срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане.

СРС е приел, че фишът е законосъобразен и от материалноправна страна. От доказателствата по делото се установява по категоричен начин, че на 09.06.2021 г. в 19:29 ч., жалбоподателят К. управлявал лек автомобил „Тойота Авенсис“, с рег. [рег.номер на МПС] и се движил в [населено място], по [улица]срещу А. на МВР, с посока на движение от [улица]към ул. „Д-р А. М.“. При ограничение на скоростта от 50 км/ч, валидно за процесното място, автомобилът, посочен по-горе, е засечен да се движи със 80 км/ч. Освен това жалбоподателят, след като му е бил съставен процесният фиш, не се е възползвал от възможността, предвидена в закона, да посочи друго лице, което е управлявало собствения му автомобил в посочените дата и час, поради което правилно АНО е наказал именно него за осъщественото нарушение, тъй като е вписан като собственик на автомобила в системата на МВР.

От наличните по делото доказателства се установява още, че и техническото средство е одобрен тип за измерване, както и че същото е било в изправност.

Установено е от писмо е вх. № 364296/13.11.2024г. и приложената към него схема, че на процесното място няма монтирани пътни знаци В 26 и максимално допустимата разрешена скорост на движението на ППС е 50 км./ч. съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Решението е правилно.

Доводите на касационния жалбоподател са за наличие на хипотезата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, но същата е неприложима в настоящия случай.

Въпреки изложеното и към настоящия момент не е изтекла абсолютната давност. Изложеното е така, защото съгласно разпоредбата на чл.11 ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на НК, доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. Такъв неуреден въпрос е този за давността, поради което субсидиарно приложение намират разпоредбите на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5, вр. ал. 3 НК. В този аспект се прави извода, когато се предвижда наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, наказателното преследване се погасява с изтичането на четири години и шест месеца давностен срок, считано от датата на извършване на нарушението. С изтичането на този срок се погасява административно - наказателната отговорност на нарушителя поради изтекла абсолютна давност по чл. 81, ал. 3 НК, във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, вр. с чл. 11 ЗАНН.

С ТП № 1/27.02.2015 г. по ТД № 1/2014 г. на ОСК на НК на ВКС и ОСС на ВАС действително е прието, че разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност на НК, но в самото съдържание на постановлението изрично се посочва, че субсидиарното препращане касае само уредбата на абсолютната давност, тъй като относителната е уредена в чл. 34 на

ЗАНН.

На следващо място следва да се посочи, че съобразно трайната практика на административните съдилища електронният фиш е приравнен на НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване, като от това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. С оглед систематичното ѝ място, разпоредбата на чл. 34 ЗАНН установява срокове за съставяне на актове за установяване на административния нарушения и издаване на наказателни постановления, които не са част от специалното производство по санкциониране на нарушение посредством издаването на електронните фишове. Относно формата, съдържанието, реквизитите и процедурата по издаване на електронни фишове, нормите на ЗАНН са неприложими, включително и спазването на давностните срокове по чл. 34 ЗАНН.

По тази причина по отношение на електронните фишове се прилага само давностният срок по чл. 82, ал. 4 от НК, който се явява неизтекъл, не и този по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Касационната инстанция напълно споделя изложените от районния съд съображения по тълкуването и приложението на закона в останалата част на решението, към които тя препраща на основание чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН на ответника се дължат разноски, но тъй като не са поискани, съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, VII - ми касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 303/23.01.2025 г. по АНД № 13476/2024 г. на Софийски районен съд, 7-ми състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

